

Засурмили вітри

Микола Руденко

Засурмили вітри, об сосну розбиваючи крила,
Зачастили до саду зайці з помертвілих лугів.
То зима у степах вікові фоліянти розкрила.
А дерева — мов знаки на білій сторінці снігів.

Лиш замовкнуть метілі — і, в кожен вдивляючись атом,
Зорі шлють на хати дивних снів мовчазну течію.
Місяць ходить за вікнами лисоголовим Сократом
І обмацує простір, приймаючи сповідь мою.

Він мені заповів, щоб розслаблену втомою душу
Я зібрав у кулак і заснути не смів ні на мить.
Бо у хмарах нічних, потрясаючи води і сушу,
Із далеких висот вогняна колісниця гримить.

Час глибинних борінь, коли серце не знає достоту,
Що нового народить ота занебесна стріла.
Ще до неї не звикли. І входять у кожну істоту
Світлі хвилі Добра, нерозвідані сутінки Зла.

Це ще треба в собі замісити. І треба пізнати.
Та не знаю, чи встигну. Не спи, моя душе, не спи...
Засурмили вітри. Під кудлатою шапкою хати
Не вгасає вікно. І голосять зимові степи.